

Krajowa Rada Komornicza

ul. Szpitalna 4/10 | 00-031 Warszawa | tel. 22 827 71 13 | faks 22 827 29 76 | krk@komornik.pl | www.komornik.pl

Warszawa, dnia 18 października 2017 r.

KRK/V/1105/17

Do druku nr 1880

Szanowny Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

ul. Wiejska 4/6/8

00 - 902 Warszawa

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz. AP-173-33/17

Data wpływu 23.10.2017r.

Szanowny Pan Adam Podgórski

W odpowiedzi na pismo z dnia 05 października 2017 r. (GMS-WP-173-237/17) dotyczące projektu ustawy *o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych*, w imieniu Krajowej Rady Komorniczej uprzejmie proszę o uwzględnienie następujących uwag samorządu komorniczego.

W pierwszej kolejności należy zgłosić zastrzeżenia odnośnie proponowanego **tytułu projektowanej ustawy**, który jest mylący i w istocie nieadekwatny do projektowanej treści, o czym mowa będzie dalej. Zasady formułowania tytułu aktu prawnego określone zostały w obowiązującym rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. z 2016 r. poz. 283). Stosownie do treści § 19 tego rozporządzenia określenie przedmiotu ustawy może być: **opisowe** - rozpoczynające się od przyimka „o”, pisanego małą literą, albo **rzeczowe** - rozpoczynające się od wyrazów „Kodeks”, „Prawo” albo „Ordynacja”, pisanych wielką literą, w przypadku gdy ustawa wyczerpująco reguluje obszerną dziedzinę spraw, albo rozpoczynające się od wyrazów „Przepisy wprowadzające...”, w przypadku gdy ustawa jest ustawą wprowadzającą. Przedmiot ustawy określa się możliwie najzwięźle, jednakże w sposób adekwatnie informujący o jej treści (§ 18 ust. Rozporządzenia).

Tytuł przedłożonego aktu prawnego nie jest ani opisowy, ani rzeczowy – nie wskazuje bowiem na materię, która regulowana ma być ustawą, lecz na jej cel („w przeciwdziałaniu wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych”). Nie sposób zatem przyjąć, że tytuł ustawy adekwatnie informuje o jego treści, a o celu ustawy, który to cel zresztą może być różnie pojmowany. Pojawiająca się ostatnio w procesie legislacyjnym tendencja do tego rodzaju konstruowania tytułu aktu prawnego uznana musi być za błędną. Cel wydania ustawy może być wskazany w preambule, która opisywać może okoliczności wydania aktu prawnego oraz określać cel, jakiemu ma on służyć. Tytuł aktu prawnego zawierać zaś winien informację o treści ustawy.

Krajowa Rada Komornicza

ul. Szpitalna 4/10 | 00-031 Warszawa | tel. 22 827 71 13 | faks 22 827 29 76 | krk@komornik.pl | www.komornik.pl

Z uwagi na okoliczność, iż zdecydowana większość projektowanych przepisów dotyczy zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, tytuł ustawy powinien wskazywać, iż projektowany akt prawny dotyczy „zmiany ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw”.

Wbrew proponowanemu tytułowi ustawy (*o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych*) nie sposób nie odnieść wrażenia, iż w istocie celem projektowanej ustawy nie jest regulacja mająca na celu przeciwdziałanie wykorzystywaniu sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych, lecz wprowadzenie instrumentów pozwalających na stałą inwigilację (monitorowanie) operacji bankowych dokonywanych przez tzw. podmioty kwalifikowane (art. 119 zg pkt. 4 projektowanych zmian). Nie sposób przyjąć, by owo monitorowanie miało na celu „przeciwdziałanie wykorzystywania sektora finansowego do wyłudzeń skarbowych”. O przeciwdziałaniu można by mówić, gdy proponowane regulacje prawne miałyby uniemożliwić określone zachowania, nie zaś w sytuacji, gdy zmierzają one jedynie do obserwacji zachowań posiadaczy rachunków bankowych i analizy ewentualnego ryzyka.

Z treści projektowanego art. 119 zp § 1 ustawy wynika, że banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo – kredytowe przekazywać mają izbie rozliczeniowej informacje o rachunkach podmiotów kwalifikowanych oraz **dziennie zestawienie transakcji dotyczących rachunków podmiotu kwalifikowanego**, niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 15.00 dnia następującego po dniu dokonania transakcji. Należy przy tym mieć na uwadze, że podmiotem kwalifikowanym w rozumieniu ustawy ma być: osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, osoba fizyczna prowadząca działalność zarobkową na własny rachunek, która nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu w/w ustawy, osoba prawna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną. Tym samym wszelkie operacje wskazanych podmiotów mają być przedmiotem codziennej analizy i kontroli. Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 31 ust. 3 Konstytucji RP ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Ewentualna dopuszczalność kontroli i weryfikacji operacji finansowej może mieć miejsce w przypadku podejrzenia popełnienia przestępstwa lub prowadzenia postępowania wobec osoby podejrzanej, nie zaś każdorazowo wobec wszystkich obywateli, wyłącznie w celu kontroli i analiz.

Krajowa Rada Komornicza

ul. Szpitalna 4/10 | 00-031 Warszawa | tel. 22 827 71 13 | faks 22 827 29 76 | krk@komornik.pl | www.komornik.pl

Tym samym uznać należy projektowane rozwiązania prawne za naruszające przepisy Konstytucji RP.

Tak samo za naruszające prawa zagwarantowane w Konstytucji RP należy uznać proponowane rozwiązania upoważniające Szefa Krajowej Administracji Państwowej do blokowania rachunku bankowego na okres do 72 godzin (art. 119 zv), czy nawet na okres do trzech miesięcy (art. 119 zw), bez jednoczesnego zapewnienia realnej kontroli instancyjnej i środków obrony przed tego rodzaju decyzją – projekt przewiduje jedynie możliwość złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (art. 119 zzb). Ustawa nie przewiduje też żadnych zasad odpowiedzialności odszkodowawczej w przypadku nieuzasadnionego zablokowania rachunku podmiotu kwalifikowanego.

Błędne jest rozwiązanie przewidziane w art. 2 ustawy, a proponujące zmianę art. 890 k.p.c., poprzez dodanie § 1² i § 1³. Sam fakt blokady rachunku bankowego podmiotu kwalifikowanego nie może powodować wyłączenia możliwości zajęcia rachunku bankowego w postępowaniu egzekucyjnym. Jeżeli blokada rachunku bankowego ma być wynikiem podejrzenia, że podmiot kwalifikowany może wykorzystywać działalność banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo – kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi lub czynności zmiernych do wyłudzenia skarbowego, a blokada jest konieczna, aby temu przeciwdziałać (art. 119 zv) nie znajduje też uzasadnienia wyjątek dopuszczający możliwość prowadzenia egzekucji z wierzytelności z takiego rachunku w celu zaspokojenia należności alimentacyjnych lub należności z tytułu wynagrodzenia za pracę.

Tym samym przedstawiony do zaopiniowania projekt nie zasługuje na akceptację.

Mam nadzieję, że powyższe uwagi okażą się przydatne i zostaną wykorzystane w dalszym procesie legislacyjnym.

Z ym' celu

Prezes
Krajowej Rady Komorniczej

Rafał Fronczek